

sig til at lægges til Grund for en Afskillelse med særlige Straffebestemmelser, om Forfalskningen af et Dokument er skeet i vindshyg Hensigt eller ikke, eller om den har paaført eller tilsigtet at paaføre en Anden en Skade, er det dog usædvanligt, at dette Moment har en saa væsentlig Indflydelse paa Handlingens strafværdige Charakter, at der vel kan være Jøie til særligt at fremhæve det ved en Bestemmelse om, at Straffen under særdeles formildende Omstændigheder skal kunne ned sættes under den fornævnte ordinaire laveste Grad af 1 Aars Strafarbejde. Ifølge den ovenfor angivne, fra Fd. 1840 § 62 hentede Betragtning har man imidlertid troet, at det selv under de nysomhandlede Betingelser ikke nogenstunde burde tilstedes at bestemme Straffen lavere end til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, forudsat at en yderligere Nedsættelse ikke maatte være begrundet i andre Momenter, navnlig Dokumentets mindre Færlighed som Følge af dets øiensynlige Mangler, jfr. Udkastets § 267. Ganste vist udtømmes Begrebet om „Gjenstandens særdeles Bessaffenhed“ i Fd. 1840 § 62 ikke ved de nysomtalte Momenter; Gjenstandens Ubetydelighed og Mangelen af vindshyg Hensigt, og det er endog antageligt, at Fd. 1840 § 62 derved nærmest har tænkt paa noget Andet, t. Ex. det Tilfælde, hvor den i et Dokument af en vis Art foretagne Forfalskning ikke egentlig vedrører den Side af samme, der giver det dets særlige Betydning i den her omhandlede Henseende; men ligesom det turde være saare vanskeligt i Loven at præcisere den sande Betydning og den rette Anvendelse af en saadan Tanke, saaledes er det formeentlig ogsaa mindre nødvendigt udtrykkeligt at fremdrage den i Loven, efter som man, naar et Tilfælde af den tilsigtede Bessaffenhed skulde indtræffe, vil kunne bringe Slutningsbestemmelsen i Udkastets § 264 om Straffens Nedsættelse under særdeles formildende Omstændigheder i Anvendelse, eller efter Omstændighederne med Jøie kunne gjøre gjældende, at Forfalskningen efter Bessaffenheden af den Deel af Dokumentet, der er forfalsket, ikkun henhører under Udkastets § 266 angaaende Forfalskningen af mindre betydende Dokumenter.

Det tør efter det Anførte ansees overflødig at dvæle videre ved Straffebestemmelserne i Udkastets §§ 264—266, ved hvilke det dog maatte erindres, at der ved sammes Fastsættelse har maattet tages Hensyn til, at de ogsaa skulle omfatte det gjentagne Dokumentfalsk m. v., idet man, som bemærket, har troet ikke i Bedrageri Materien at burde tillægge Gjentagelsen nogen særligt kvalificerende Virkning. Ei heller trænger Reglen i Udkastets § 267, der stemmer med den i den senere § 270 2det Punktum indholdte, til Fd. 1840 § 64 svarende, Bestemmelse, om Straffens Nedsættelse til det Halve i Tilfælde af Forfalskningens Slethed til nogen nærmere Begrundelse; og man skal derfor kun tillade sig nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Affattelsen af den heromhandlede Cyclus af Paragrapherne. Det vilde vistnok være ønskeligt, om man ved en almindelig, klar og bestemt Betegnelse for de i Udkastets § 264 nævnte Dokumenter kunde have undgaaet den noget vidtløftige Opregning af Exempler, men da disse dog tjene til at oplyse, hvilken Art af Dokumenter der sigtes til, har man anseet det for rettest at følge den i Fd. 1840 i denne Henseende brugte Fremgangsmaade, som ogsaa stemmer med, hvad der er skeet i andre Love, bl. A. i den norske Straffelovs Kap. 21 § 27, idet man dog, i Righed med den nysomhandlede Lov, har fundet Anledning til en almindeligere Tilføielse, som kunde omfatte de muligvis ikke udtrykkeligt nævnte Dokumenter af den tilsigtede Art og derhos antyde det Charakteristiske ved denne, nemlig at Dokumentet sigter til at stifte Rettigheder eller have Forpligtelser. Af de i Fd. 1840 § 60 nævnte Dokumenter har man ubeladt „Creditiv“, da dette indbefattes under „Anvisning“, hvorhos man har anseet det rettest at sætte „Ovitering“ sidst i Rækken. Hvad Testamenter angaaer, er det vel saa, at den blotte Underskrift ikke gjør et saadant Dokument fuldgjældigt, idet dertil endvidere udfordres, at de befalede Former, der skulle konstatere, at Bedkommende i Udfærdigelses-Diebliffet har været ved sin Fornufts fulde Brug, ere iagttagne; men, da Dokumentet dog ogsaa uden Jagttagelsen af disse Former i flere Henseender kan have sin store Betydning og paa forskjellig